ΘΑΝΑΤΟΙ

Λύγιζε τὸ κορμί 'σου στ' ἀτσαλένια,
τ' ἀντρίκεια μου τὰ μπράτσα, ὡς εἶχες γύρει,
λυμένη στὸ κρεββάτι. 'Ασημένια
κ' ἡ Σελήνη εἶχε σταθεῖ στὸ παραθύρι.
Τινάζονταν τὰ στήθια τὰ ὀπαλλένια.
Τὸν πέπλο ἡ 'Αγωνία εἶχε σύρει
καὶ τύλιξε τὸ σῶμά σου. Κ' ἡ ἔννοια
..τοῦ χαδιοῦ καὶ τοῦ φιλοῦ σοῦφερνε πύρη.
Καὶ τώρα μᾶς ναρκώνει ἡ ἀπονία...
Πῶς βουρκώσαν τὰ μάτια σου τὰ θεῖα!
Πεσμένοι τοῦ νεκροῦ μας ὅλοι οἱ στῦλοι.
Δὲ μᾶς γελάει Νεράϊδα ξελογιάστρα,
ο τῆς εὐτυχιᾶς προσμένοντας τὴν ὑπύλη...
Ἦρθε ἡ κυγὴ καὶ τᾶσβησε ὅλα τᾶστρα...

ΥΜΕΝΑΙΟΙ

Τῆς Μπετίνας

Τοῦ δέντρου τῆς Ζωῆς, γερμένος κλῶνος
ἀπ' τὴ φριχτὴν ἀνεμοζάλη.
Κι ἄνοιξε γιὰ σένα τὴν ἀγκάλη
ὁ ἱερὸς ὁ Πόνος.
Καὶ στ' ἀγνὸ τὸ μέτωπό σου τώρα
ξεχωριστὴ σοῦ φόρεσε ἀχνάδα.
Ψηλὴ λαμπάδα
ἀνάφτηκε ἡ ψυχή σου ἡ λευκοφόρα.
Σβησμένα τῶν ὀνείρων ὅλα τ' ἄστρα!
Βούλλα πικρὴ σοῦ γράφτηκε στὰ χείλη.
Μά, μὲ τ' ἀρχοντικό σου τὸ κοντύλι,
τὸν πόνο μᾶς κερνᾶς, μάγισσα, πλάστρα...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΠΛΑΓ' ΣΤΟ ΣΗΚΟΥΑΝΑ

I

Ἔπεφτε ἀργὰ τὸ σούρουπο μ' ἀνάριο ἔνα σκοτάδι
σὰν ἀρκεχνοϋφαντό
κι ἄπλωνε τὰ φτερούγια του τὸ ἐξωτικὸ τὸ βράδι·
Γαλήνευε τοῦ Παρισιοῦ τἀπέραντο βουητό.

Ἐρέμβαζω στοῦ γεφυριοῦ τῆς Τούρνελλας μιὰν ἄκρη,
κοιτώντας τὰ νερά,
τὰ πράσινα, ποὺ πήγαιναν, ποιὸς ξαίρει σὲ ποιὰ μάκρη,
ἀντάμα μὲ τὶς σκέψες μου, κυλώντας θλιβερά.

II

Βουβὰ κι' ἀργὰ διαβαίνανε μέσ' τὴν ὑγρὴ ἡσυχία
Τὰ νέφη τὰ ἡσκερά.
Μές στὰ βαθιά του ἐκοίταζα μιὰν ἄλλη πολιτεία
κι ἀπ' τὸ γεφύρι κρέμουνταν ἕν' ἄλλο στὰ νερά.

Σ' ἔκσταση ὀνείρου ἀκινητοῦν τὰ πάντα ναρκωμένα,
καὶ μόνον οἱ βορειὲς
μαοῦνες γλύστρεγαν ὀκνὰ στὰ μαῦρα τὰ θλιμμένα
νερὰ δίπλα στὶς πράσινες τὶς γλυτσερὲς ὀχτιές.

ΠΑΝΟΣ Ν. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΓΕΛΩ ;!!.....

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε:
Θυμᾶσαι;
Πέρα κεῖ μακριά, κάτω ἀπ' τὸ ψηλότερο πεῦκο, ζωγράφιζα.
Κι ἦρθες κοντά μου ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ πανό μου.....
Καὶ δὲν ξαίρω πῶς ἔκανες νὰ μοῦ κρατήσεις τὸ πινέλο, γιὰ νὰ μοῦ ψιθυρίσεις γλυκά:
«Ἄσπρα ἄσπρα, τὰ περιστέρια σου· θαρεῖς πὼς θὰ πετάξουν..... Μοῦ μιλᾶνε στὴν ψυχή μου!.....
Τόνα, ἐλπίδα νὰ τὸ λές· τἄλλο, χαρά!....

Γύρισα, σὲ κοίταξα, γέλασα...

. . . . . .

Σὲ λίγο, ἔνοιωσα νὰ μοῦ σκλαβώνεις τὴ σκέψη μου.....
Ἄθελα σκεδὸ, σὰ νὰ ποῦδινα κάτι ἀπ' τὴ ζωή μου.... Γλυκὲς στιγμὲς χάριζε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, καὶ εἶταν οἱ μόνες ποὺ αἰστανόμουνα πὼς ζοῦσα.
Ἀγαποῦσα τότε τὴ ζωή!...Τὴν εὕρισκα ὄμορφη γλυκιά, γιατὶ εἶχα κοντά μου σένα, σένα, ποὺ γυρμένος στὴν ἀγκαλιά μου, μοῦ σιγοτραγουδοῦσες γλυκά, μιὰν ἀγάπη ἰδανικιά, μιὰν ἀγάπη αἰώνια!...
Καὶ μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία, ἀπὸ χαρὰ....μ' ἔκανες....νὰ γελῶ!....

. . . . . .

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ πάλιωσε γιὰ σένα ἡ ἀγάπη μας....
Κουρελιάστηκαν οἱ πόθοι μας!....
Πεθύμησες μαζὺ μὲ τὴ καινούργια σου φορεσιά(!) καινούργια ἀγκαλιά...
Πικραμένες στιγμές, γιομᾶτες φαρμάκια.

. . . . . .

Σ' ἀντίκρυζα στὸ πλάϊ κείνης καὶ ἔννοιωθα τὰ ἴδια λόγια νὰ ξεφεύγουν ἀπ' τὸ στόμα σου:
Τὰ λόγια ποῦ λάτρεψα!
Καὶ δὲ σὲ μίσησα!
Ἀλλὰ πονοῦσα, πονοῦσα βαθειὰ κι ὅμως ἐσύ, μ' ἔβλεπες νὰ.... γελῶ!! ;;....

. . . . . .

Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε, πολὺς καιρός, καὶ ὁπόταν σὲ βλέπω ἀκόμα κοντά μου, πάντα κοντά μου, μὲ τῆς ψυχῆς μου τὰ μάτια τώρα... πάλι...Γελῶ!...

ΦΩΦΩ Ε. ΒΙΘΥΝΟΥ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η "ΝΕΝΑ„ ΤΟΥ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΠΕΡΟΣΟΝ

Τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖο» ἔβγαλε, μεταφρασμένη ἀριστοτεχνικὰ ἀπὸ τὴ δα Βιβὴ Σκούρα, τὴ Graziella τοῦ «Νουμᾶ», τὴ «Νένα» τοῦ Ἐρνέστου Περοσόν, ποὺ τὴ βράβεψε πέρσι ἡ Ἀκαδημία Γκονκούρ. Ἀπὸ μιὰ κριτικὴ ποὺ δημοσιεύτηκε δὼ καὶ λίγους μῆνες στὸ Παρίσι γιὰ τὸ συγραφέα τῆς «Νένας» παίρνουμε τἀκόλουθα: «Ἄγνωστος ὅλως διόλου χτές, εἶναι σήμερα διάσημος. Ἡ ἐτυμηγορία τῆς Ἀκαδημίας Γκονκοὺρ τοῦδωσε τέτια ἐπιτυχία ποὺ κανεὶς ἀπὸ τοὺς προκατόχους του δὲν τὴν εἶχε γνωρίσει. Νάτονε μεμιᾶς στὸ πρῶτο ἐπίπεδο τῆς